

מסמך 112

מסמך 112

הישרדות האישיות

הפלנטות האבולוציוניות הינן הספרות של המקור האנושי, העולמות אשר בהם מתחילה נתיבת ההרקעה האנושית. אורנטיה היא נקודת ההתחלה שלכם; כאן אתם מתאחדים זמנית עם מכוון המחשבה האלוהי שלכם. הוענק לכם מדריך מושלם; ולפיכך, אם תרצו בכנות במרוץ הזמן ותשיגו את מטרת האמונה הסופית, כי אז גמול העידנים יהא שלכם; תהיו מאוחדים לנצח עם המכוון השוכן. או אז יחלו חייכם האמיתיים, חיי ההרקעה, אשר מעמדכם הנוכחי כבני-תמותה משמש להם אך כמבואה. או אז תחל משימתכם המרוממת והמדורגת כסופיונים במהלך הנצח המשתרע לפניכם. ולאורך כל העידנים העוקבים הללו, ובמשך כל שלבי הצמיחה האבולוציונית, לעולם יוותר חלק אחד מכם ללא כל שינוי; וחלק זה הינו האישיות – הקבוע בנוכחות שינוי.

אף כי יהא זה יומרני לנסות ולהגדיר אישיות, ניתן להיעזר בציון של כמה מן הדברים הידועים על אודות האישיות:

1. אישיות הינה האיכות במציאות אשר אותה מעניק האב האוניברסאלי עצמו, או לחלופין הפועל האחד הפועל בשמו של האב.
2. ניתן להעניק אותה לכל מערכת אנרגטית חיה הכוללת דעת או רוח.
3. היא אינה כפופה עד תום לאזיקי הגורמים אשר קדמו לה. היא הינה יצירתית באופן יחסי, או יצירתית-בצוותא.
4. כאשר היא מוענקת ליצורים אבולוציוניים חומריים, היא גורמת לרוח לשאוף לשלוט בֶּאֱנֶרְגִּיָּה-חומר באמצעות תיווך הדעת.
5. אף-על-פי שהאישיות נעדרת זהות, היא מסוגלת לאחד את זהותה של כל מערכת אנרגטית שהיא.
6. היא מגלה תגובה איכותית בלבד למעגל האישיות, וזאת בניגוד לשלושת האנרגיות אשר מגלות הן תגובה איכותית והן תגובה כמותית לכבידה.
7. האישיות נותרת ללא שינוי בנוכחותו של שינוי.
8. היא יכולה להעניק מתנה לאל – הקדשת הרצון החופשי לעשיית רצון האל.
9. היא מתאפיינת במוסריות – המודעות ליחסיות של מערכות יחסים עם אנשים אחרים. היא מזהה רמות התנהגות שונות ובוחרת בקפידה ביניהן.
10. האישיות הינה ייחודית, ייחודית לחלוטין; היא ייחודית בזמן ובמרחב; היא ייחודית בנצח ובפרדים; היא ייחודית בשעה שהיא מוענקת – אין קיימים העתקים שלה; היא ייחודית במשך כל רגעי קיומה; היא הינה ייחודית ביחס לאל – אין הוא נושא פני איש, ואף אינו מחברם יחדיו, לפי שלא ניתן לחברם – הם ניתנים לאיגוד ביניהם אך לא לסכימה.
11. אישיות מגיבה במישרין לנוכחותו של אחר-מאישיות.

מסמך 112

12. זהו אחד הדברים אשר ניתן להוסיף לרוח, ובכך מדגימה האישיות את עליונותו של האב ביחס לבן. (לא נדרש להוסיף דעת לרוח).

13. האישיות עשויה לשרוד את מות בן התמותה תוך הזדהות עם הנשמה השורדת. המכוון והאישיות הינם בלתי-משתנים; מערכת היחסים ביניהם (בנשמה) אינה אלא שינוי, אבולוציה מתמשכת; ואם יחדל השינוי הזה (הצמיחה), כי אז תחדל הנשמה מלהתקיים.

14. האישיות מודעת באופן ייחודי לזמן, וזהו דבר-מה שונה מתפישת הזמן של הדעת או של הרוח.

1. אישיות ומציאות

האישיות מוענקת על-ידי האב האוניברסאלי ליצוריו כמתת בעלת פוטנציאל של היות נצחית. מתת אלוהית שכזו מתוכננת לפעול ברמות רבות ובמצבי יקום עוקבים, אשר נעים למן הסופי הנמוך ועד למוחלטופי הגבוה ביותר, ואפילו משיקים לגבולות המוחלט. לפיכך, פועלת האישיות בשלושה מישורים קוסמיים, או בשלושה שלבים ביקום:

1. מעמד המיקום. האישיות פועלת באותה יעילות בדיוק ביקום המקומי, ביקום העל וביקום המרכזי.

2. מעמד המשמעות. האישיות פועלת ביעילות ברמות של הסופי, המוחלטופי ואפילו ברמה המשיקה למוחלט.

3. מעמד הערך. האישיות יכולה להתגשם באופן התנסותי במחוזות המדורגים של החומרי, המורונטי והרוחני.

לאישיות קיים טווח מושלם של תפקוד ממדי קוסמי. שלושה הם ממדיה של האישיות הסופית, והם פועלים פחות או יותר באופן הבא:

1. האורך מייצג את כיוון וטיב ההתקדמות – תנועה דרך המרחב ובהתאם לזמן – אבולוציה.

2. העומק האנכי כולל את הדחפים ואת הגישות של האורגניזם, את הרמות השונות של המימוש-העצמי ואת התופעה הכללית של התגובה לסביבה.

3. הרוחב כולל את מחוזות התיאום, את ההתאגדות ואת הארגון של העצמי.

לסוג האישיות המוענק לבני התמותה של אורנטיה קיימים בפוטנציאל שבעה ממדי ביטוי-עצמי או מימוש-אישי. שלוש מן התופעות הממדיות האלה ניתנות להתממשות ברמה הסופית, שלוש ברמה המוחלטופית, ואילו אחת ברמה המוחלטת. ברמות התת-מוחלטות, ניתן להתנסות ברמה השביעית הזו, או הרמה הכוללנית, בדמות עובדת האישיות. ממד עליון זה הינו מוחלט אשר ניתן לאגדו, ואף כי איננו אינסופי, מבחינה מממדית הוא הינו בעל פוטנציאל חדירה תת-אינסופית אל תוככי המוחלט.

ממדיה הסופיים של האישיות קשורים לאורך, לעומק ולרוחב הקוסמיים. האורך מציין משמעות; העומק מסמל ערך; הרוחב כולל תובנה – היכולת להתנסות במודעות של המציאות הקוסמית באופן אשר לא ניתן לקרוא עליו תיגר.

מסמך 112

ברמה המורונטית, כל הממדים החומריים הללו של הרמה החומרית מתעצמים עד מאוד, וניתן להגשים ערכים ממדיים חדשים מסוימים. כלל ההתנסויות הממדיות המועצמות האלה של הרמה המורונטית באות לידי ביטוי מופלא בממד העליון, או האישיות, באמצעות השפעת המוטה וכן הודות לתרומת המתמטיקה המורונטית.

ניתן להימנע מרבות מן הבעיות אשר אותן חווים בני התמותה בשעה שהם לומדים את האישיות האנושית, זאת במידה שהיצור הסופי זוכר כי רמות ממדיות ורמות רוחניות אינן מתואמות בהתממשות ההתנסותית של האישיות.

לאמיתו של דבר, החיים הינם תהליך המתרחש בין האורגניזם (העצמי) לבין סביבתו. האישיות מעניקה מעצמה ערך של זהות ומשמעויות על רציפות להתאגדות הזו שבין האורגניזם לסביבתו. וכך יוכר כי תופעת הגירוי-תגובה איננה תהליך מכני גרידא, הואיל והאישיות פועלת כגורם במצב הכולל. לעולם נכון הדבר כי המנגנונים הינם סבילים מטבעם; ואילו האורגניזמים הינם פעילים מטבעם.

החיים הפיזיים מהווים תהליך אשר מתרחש פחות בתוככי האורגניזם ויותר בין האורגניזם לסביבה. וכל תהליך שכזה נוטה ליצור ולכונן תבניות תגובה של האורגניזם לסביבה מעין זו. וכל התבניות המכוונות האלה משפיעות עד מאוד על בחירתן של מטרות.

העצמי והסביבה מכוננים קשר בעל משמעות בתיווכה של הדעת. יכולתו ונכונותו של האורגניזם ליצור קשרים משמעותיים מעין אלו (להגיב לדחף) עם הסביבה, מייצגים את הגישה של האישיות בכללותה.

האישיות לא מתפקדת היטב בבידוד. האדם מטבעו הינו יצור חברתי; הוא נשלט על-ידי הכמיהה להשתייך. ואכן נכון הדבר, פשוטו כמשמעו, כי "אין איש חי לנפשו".

ואולם, מושג האישיות במובן של מלוא היצור החי והמתפקד, מקבל משמעות גדולה הרבה יותר מאשר תכלול מערכות יחסים; הוא מעיד על *איוחודם* של כלל גורמי המציאות, כמו גם על התיאום בין מערכות היחסים. מערכות יחסים מתקיימות בין שני עצמים, ואולם שלושה עצמים ויותר יוצרים בסופו של דבר *מערכת*, ומערכת מעין זו הינה הרבה יותר מאשר מערכת יחסים מורחבת או מורכבת. הבחנה זו הינה חיונית, משום שבמערכת קוסמית החברים היחידים אינם מקושרים זה עם זה, אלא באמצעות יחסם לשלם ובאמצעות היחידניות של השלם.

באורגניזם האנושי, סכום של החלקים שלו מהווה את העצמי – את היחידניות – ואולם תהליך שכזה כלל אינו נוגע לאישיות, אשר היא זו המאחדת את כלל הגורמים הללו כפי שהם מתייחסים למציאויות הקוסמיות.

במצבורים החלקים מתווספים; במערכת החלקים *מאורגנים*. מערכות משמעותיות בשל הארגון – ערכי המיקום. במערכת טובה כל הגורמים מצויים במיקום קוסמי. במערכת רעה משהו חסר או מצוי שלא במקומו – מופרע. במערכת האנושית, האישיות היא זו המאחדת את כלל הפעילויות, ובתורה מעניקה מעצמה את האיכויות של זהות ושל יצירתיות.

2. העצמי

בעת לימוד העצמי נוכל להסתייע בכך שנוכר כי:

1. מערכות פיזיות הינן כפופות.

3

מסמך 112

2. מערכות אינטלקטואליות הינן מתואמות.

3. האישיות הינה במיקום-על.

4. הכוח הרוחני השוכן הינו מכווין בפוטנציאל.

ראוי להכיר בהקשר של כל מושגי העצמי כי עובדת החיים קודמת להערכה של החיים או לפירוש שלהם. הילד האנושי ראשית *מי* ורק לאחר מכן *חושב* על חייו. בכלכלה הקוסמית התובנה קודמת לראיית הנולד.

העובדה ביקום לפיה האל הופך לאדם שינתה לעד את כלל המשמעויות והערכים של האישיות האנושית. במשמעותה האמיתית של המילה, האהבה מעידה על יחס הדדי לאישיות בכללותה, בין שהיא אנושית, אלוהית, או אנושית ואלוהית. אף-על-פי שחלקים של העצמי עשויים לפעול בדרכים שונות – לחשוב, להרגיש, לקוות – אך ורק מאפייניה המתואמים של האישיות בכללותה מתמקדים בפעולה תבונית; וכל הכוחות הללו נלווים למתת הרוח של הדעת בת התמותה בשעה שבן האדם אוהב ישות אחרת, אנושית או אלוהית, בכנות וללא אנוכיות.

כל המושגים בני התמותה על אודות המציאות מתבססים על הנחת קיומה בפועל של האישיות האנושית; כל המושגים של מציאויות על-אנושיות מתבססים על התנסותה של האישיות האנושית במציאויות הקוסמיות של ישויות רוחניות ואישיותיות אלוהיות מסוימות, הנלוות למציאויות האלה ומצויות בתוכן. למעט האישיות, כל מה שאיננו רוחני בהתנסות האנושית, הינו אמצעי לשם מטרה. כל מערכת יחסים אמיתית של בן-תמותה עם אישיות אחרת – אנושית או אלוהית – הינה מטרה בפני עצמה. ואחווה מעין זו עם אישיות האלוהות הינה המטרה הנצחית של ההרקעה ביקום.

העובדה כי מוקנית לאדם אישיות מזהה אותו כהוויה רוחנית. זאת מכיוון שאחדות העצמי ומודעותה העצמית של האישיות הינן מתת של העולם העל-חומרי. עצם העובדה שמטריאליסט בן-תמותה מסוגל להכחיש את קיומן של מציאויות על-חומריות מדגימה כשלעצמה את נוכחותן של סינתזת רוח ושל מודעות קוסמית בדעתו האנושית, וכן מעידה על פעולתן.

תהום קוסמית כבירה פעורה בין החומר למחשבה, ותהום גדולה לאין שיעור משתרעת בין הדעת החומרית לאהבה הרוחנית. לא ניתן להסביר את התודעה – וקל וחומר את המודעות-העצמית – באמצעות תיאוריה כלשהי של התאגדות אלקטרונית מכאניסטית או של תופעות אנרגיה מטריאליסטיות.

בשעה שהדעת מבקשת לנתח את המציאות עד תומה, נעלם החומר מן החושים החומריים, אך הוא עדיין עשוי להיוותר בחזקת ממשי עבור הדעת. כאשר התובנה הרוחנית מבקשת את המציאות אשר נותרת לאחר היעלמות החומר, ומבקשת לנתח אותה עד תומה, זו נעלמת מן הדעת, בעוד שהתובנה של הרוח עדיין יכולה לתפוש מציאויות קוסמיות וערכים עליונים מטבע רוחני. בהתאם לכך, המדע נסוג מפני הפילוסופיה, בעוד שהפילוסופיה חייבת להיכנע בפני מסקנות הטבועות בהתנסות רוחנית אותנטית. המחשבה נכנעת בפני החכמה, ואילו החכמה אובדת בסגידה המוארת וההוגה.

במסגרת המדע, מתבונן העצמי האנושי בעולם החומרי; הפילוסופיה הינה ההתבוננות בהתבוננות הזו בעולם החומרי; הדת, ההתנסות הרוחנית האמיתית, הינה ההבנה ההתנסותית של מציאותה הקוסמית של ההתבוננות בהתבוננות בכלל הסינתזה היחסית הזו בין חומרי האנרגיה של הזמן והמרחב. בנייה של פילוסופיה של היקום המתבססת באופן בלעדי על המטריאליזם, שקולה להתעלמות מן העובדה כי בהתנסותה של התודעה האנושית, כל הדברים החומריים נהגים

מסמך 112

מלכתחילה כאמיתיים. המתבונן איננו יכול להיות העצם שבו הוא מתבונן; הערכה דורשת מידה מסוימת של התעלות מעל הדבר שאותו מעריכים.

בזמן, המחשבה מובילה לחכמה והחכמה מובילה לסגידה; בנצח, הסגידה מובילה לחכמה, והחכמה מתממשת בסופו של דבר בסופיות של מחשבה.

האפשרות לאיחודו של העצמי המתפתח טבועה באיכויות הגורמים המרכיבים אותו: האנרגיות הבסיסיות, הרקמות העיקריות, שליטת-העל הכימית הבסיסית, הרעיונות העילאיים, המטרות העילאיות, המניעים העילאיים, והרוח האלוהית אשר הוענקה מעם פרדיס – הסוד המצוי מאחורי המודעות העצמית של טבעו הרוחני של האדם.

מטרת האבולוציה הקוסמית הינה להשיג אחדות של אישיות באמצעות שליטת רוח הולכת וגדלה, להיענות מרצון להוראותיו של מכוון המחשבה ולהנהגתו. האישיות, הן האנושית והן האלוהית, מתאפיינת באיכות קוסמית טבועה אשר אותה ניתן לכנות בשם "האבולוציה של השליטה", התרחבות השליטה – הן זו העצמית והן השליטה על הסביבה.

אישיות מרקיעה אשר הייתה בעברה אנושית, עוברת דרך שני שלבים גדולים של שליטה רצונית מתעצמת על העצמי וביקום:

1. ההתנסות של קדם-הסופיונות, או התנסות של חיפוש-האל, שבה מתרחבת ההגשמה העצמית באמצעות טכניקה של התרחבות ושל התממשות הזהות, יחד עם פתרון בעיות קוסמיות המביא להתמחות ביקום.

2. ההתנסות של בתר-הסופיונות, או התנסות גילוי האל, שבה מתרחבת ההתממשות העצמית באופן יצירתי באמצעות גילוי ההווה העליונה של ההתנסות, לאותן בריות תבוניות מבקשות-אל אשר טרם השיגו את הרמות האלוהיות של הדומות לאל.

האישיות היורדות רוכשות התנסויות מקבילות באמצעות הרפתקאותיהן השונות ביקום, בעת שהן מבקשות להרחיב את יכולותיהן לקבוע מהם הרצונות האלוהיים של האלוהיות העליונות, המרביות והמוחלטות, ולהוציאם אל הפועל.

במהלך החיים הפיזיים תלוי העצמי החומרי, ישות-האגו של הישות האנושית, בתפקודו הרציף של כלי החיים החומרי, בקיומו המתמשך של שיווי-משקל בלתי-מאוזן בין אנרגיות לאינטלקט, אשר באורנטיה ניתן לו השם *חיים*. ואולם, ניתן לפתח את העצמי בעל הערך ההישרדותי, את העצמי אשר מסוגל להתעלות מעל לחוויית המוות, רק באמצעות העברה פוטנציאלית של כס הזהות של האישיות המתפתחת מכלי החיים החולף – הגוף החומרי – לנשמה המורונטית העמידה יותר אשר טבעה אלמותי, והלאה אל אותן רמות שבהן שורה על הנשמה מציאות רוחנית, מעמד שאליו היא מגיעה בסופו של דבר. העברה בפועל זו, מן הקשר לחומרי אל ההזדהות המורונטית, מתבצעת באמצעות החלטותיו הכנות, הנחושות, היציבות, ומבקשות-האל של היצור האנושי.

3. תופעת המוות

תושבי אורנטיה מכירים באופן כללי אך ורק סוג אחד של מוות, סיומן הפיזי של אנרגיות החיים; ואולם, לאמיתו של דבר, קיימים שלושה סוגי מוות הנוגעים להישרדות האישיות:

1. *מוות רוחני (של הנשמה)*. אם וכאשר האדם בן התמותה דחה את ההישרדות באופן סופי, כאשר על-פי דעתם המשותפת של המכוון והשרפית השורדת הוא הוכרז כחדל פירעון רוחני,

כפושט רגל מורונטי, ומשנרשמה חוות דעת זו באורסה, ולאחר שהפוסקים ועמיתיהם המחזירתיים אישרו את הממצאים הללו, או אז מצויים שליטי אורונטון על שחרורו המידי של המכוון השוכן. ואולם, שחרור זה של המכוון אינו משפיע כהוא זה על חובות השרפית האישית, או הקבוצתית, הקשורה ליחיד זה אשר ננטש על-יד המכוון. משמעותו של מוות מסוג זה הינה סופית, בלא תלות בהמשכיות הזמנית של האנרגיות החיות של המנגנונים הפיזיים ושל מנגנוני הדעת. מנקודת המבט הקוסמית, בן התמותה הזה כבר חשוב כמת; החיים הנמשכים מעידים אך ורק על קיומו של ההתמד החומרי של האנרגיות הקוסמיות.

2. *מוות אינטלקטואלי (של הדעת).* כאשר משתבשים הזרמים החיוניים של סעדי המסייעות הגבוהים יותר עקב ליקויים באינטלקט, או הרס חלקי של מנגנון המוח, ואם תנאים אלה עוברים נקודה קריטית מסוימת, אשר ממנה ואילך אין ניתן לתקן את הנזק, המכוון השוכן משוחרר מידידת לצאת לדיווינגטון. אישיות בת-תמותה נרשמת במרשם היקום כמתה כאשר נהרסים מעגלי הדעת ההכרחיים של רצון הפעולה האנושית. ושוב, זהו מוות, בלא תלות בכך שמנגנון החיים של הגוף הפיזי ממשיך לפעול. הגוף, כאשר גורעים ממנו את הדעת הרצונית, חדל להיות אנושי, ואולם נשמתו של יחיד מעין זה עשויה לשרוד, וזאת בהתאם להחלטה הקודמת של הרצון האנושי.

3. *מוות פיזי (של הגוף ושל הדעת).* כאשר משתלט המוות על הישות האנושית, נותר המכוון במצודת הדעת עד אשר זו מפסיקה לתפקד כמנגנון תבוני; והדבר מתרחש בסביבות הזמן שבו מפסיקות אנרגיות המוח את פעימותיהן החיוניות הקצובות. לאחר התפרקות זו, עוזב המכוון את הדעת ההולכת ונעלמת – באופן נעדר-טקסיות ממש כשם שנעשתה הכניסה אל הדעת שנים קודם כן – וממשיך לדיווינגטון דרך אורסה.

לאחר המוות שב הגוף החומרי אל עולם היסודות אשר ממנו הופק, ובה בעת משתמרים שני גורמים בלתי-חומריים של האישיות השורדת: מכוון המחשבה, אשר התקיים קודם לכן – ועמו רישום הזיכרון של נתיבת בן התמותה – ממשיך לדיווינגטון; כמו כן, הנשמה המורונטית האלמותית של בן האנוש המת משתמרת ומופקדת בנאמנות אצל שומרת הגורל. חלקים וצורות אלה של הנשמה – נוסחאות זהות אלה אשר היו לפני קינטיות וכעת הינן סטאטיות – הינם הכרחיים להרכבתה-מחדש של האישיות בעולמות המורונטיים; והאיחוד שבין המכוון לנשמה הוא זה המרכיב-מחדש את האישיות השורדת, הוא אשר מחזיר אתכם לתודעה בשעת ההתעוררות המורונטית.

לאילו אשר אין להם שרפיות שומרות אישיות, מעניקות הנאמנות הקבוצתיות בנאמנות וביעילות את אותם שירותים של שמירת הזהות ושל הקמת האישיות לתחייה. השרפיות מהוות חלק חיוני בהרכבתה של האישיות מחדש.

עם המוות מאבד המכוון זמנית את האישיות, אך לא את הזהות; הנתין האנושי מאבד זמנית את הזהות, אך לא את האישיות; בעולמות העליונים מתאחדים שניהם מחדש בהתגלמות נצחית. מכוון המחשבה לעולם לא ישוב לכדור הארץ בדמות ההווה אשר בה שכן קודם לכן; ולעולם האישיות איננה מתגלמת ללא רצון אנושי; ואף-פעם, לאחר המוות, לא יפגין אדם נטול-מכוון זהות פעילה, או ייצור קשר באופן כלשהו עם אלו החיים על-פני כדור הארץ. במהלך שנת המוות, הקצרה או הארוכה, נשמות נטולות מכוון מעין אלה הינן לגמרי ולחלוטין נטולות הכרה. לא יכולה להיות שום תצוגה של אישיות מכל סוג שהוא, או כל יכולת לתקשר עם אישיות אחרות, עד לאחר השלמת ההישרדות. אלו ההולכים אל עולמות העליונים אינם מורשים לשלוח הודעות חזרה אל אהוביהם. המדיניות ברחבי היקומים אוסרת על תקשורת שכזו לאורך תקופת הזמן של אותו עידן.

4. המכוונים לאחר המוות

מסמך 112

משמחרש מוות חומרי, אינטלקטואלי או רוחני, נפרד המכוון לשלום ממארחו בן התמותה ויוצא לעבר דיווינגטון. ממטה היקום המקומי וממטה יקום העל נוצר קשר מחזירתי עם המפקחים של שני הממשלים, והמשגוח נרשם ביציאה באותו מספר שבו נרשם עם כניסתו אל מרחבי הזמן.

באופן אשר איננו מובן לחלוטין, מסוגלים הפוסקים האוניברסאליים להצטייד בתמצית של החיים האנושיים, כפי שהיא מתגלמת בעותק הרישום של המכוון על אודות הערכים הרוחניים והמשמעויות המורונטיות של הדעת אשר בה שכן. הפוסקים מסוגלים לרכוש את גרסת המכוון על אודות אופיו ההישרדותי של האדם ועל אודות איכויותיו הרוחניות, וכל הנתונים הללו, אשר להם נלווים הרישומים השרפיים, זמינים להצגה בזמן שיפוטו של היחיד הנידון. באמצעות מידע זה אף מאושרים אותם צווים של יקום העל, אשר מאפשרים למרקיעים מסוימים להתחיל מיידית בקריירה המורונטית שלהם, ולהמשיך מיד עם התפרקות המוות אל העולמות העליונים, עוד בטרם סיומו של העידן הפלנטארי באופן רשמי.

למעט במקרה של יחידים אשר מועתקים ישירות מבין החיים, לאחר המוות הפיזי פונה המכוון מיידית אל ספרת הבית של דיווינגטון. הפרטים באשר למתרחש באותו עולם בזמן ההמתנה, עד להופעתו מחדש בפועל של בן התמותה השורד, תלויים בעיקר בשאלה אם האדם מרקיע לעולמות העליונים מתוקף זכותו האישית, או שהוא ממתין לקריאת סוף העידן לשורדים הישנים של עידן פלנטארי.

אם בן התמותה הקשור אל המכוון משתייך לקבוצה שתהפוך מחדש לאישיות בתום עידן, המכוון לא ישוב מיידית אל העולם העליון של המערכת שבה שרת בעבר, אלא יקבל, בהתאם לבחירתו, את אחת מן המשימות הארעיות הבאות:

1. יצטרף לשורות המשגוחים הנעלמים לתכלית של שירות עלום.
2. יצטרף למשך תקופה לשורות אלו הצופים על שלטון פרדיס.
3. יתקבל לאחד מבתי הספר הרבים לאימון של דיווינגטון.
4. יוצב למשך תקופה כסטודנט-משקיף באחת משש הספרות הקדושות האחרות המהוות את מעגל האב של עולמות פרדיס.
5. יוקצה לשירות השליחים של המכווננים בעלי-האישיות.
6. יהפוך למורה עמית בבתי הספר של דיווינגטון המוקדשים לאימון משגוחים המשתייכים לקבוצה הבתולית.
7. יתבקש לבחור קבוצה של עולמות אפשריים שבהם ישרת, במקרה שבו קיים יסוד סביר להאמין ששותפו האנושי עלול לדרות את ההישרדות.

אם הגעתם – בשעה שאוחז בכם המוות – למעגל השלישי או למחוז גבוה יותר, ולפיכך הוקצתה לכם שומרת אישית של גורל, ואם הרישום הסופי של סיכום האופי ההישרדותי אשר הוכתב על-ידי המכוון מאושר ללא-תנאי בידי שומרת הגורל – אם הן השרפית והן המכוון מסכימים הלכה למעשה על כל פריט ברישום החיים ובהמלצותיהם – אם הפוסקים האוניברסאליים מתקפים נתונים אלו ללא כל סייג או הסתייגות, או אז מבזיקים עתיקי היום דרך מעגלי התקשורת את צו המעמד המתקדם לסאלווינגטון, ומששחררה באופן הזה, יצוו בתי הדין של ריבון נבאדון על מעברה המידי של הנשמה השורדת אל אולמות התחייה מחדש בעולמות העליונים.

מסמך 112

כפי שלימדוני, במידה שבן האנוש היחיד שורד ללא דיחוי, נרשם המכוון בדיוויניגטון, ממשיך לנוכחות פרדיס של האב האוניברסאלי, חוזר מיידית ומאומץ על-ידי המכוונים אשר הפכו-לאישיים של יקום העל ושל היקום המקומי אשר בו הוא מוצב, מקבל את הכרתו של המשגוח הראשי אשר הפך-לאישי של דיוויניגטון, ואז, ובאופן מידי, עובר ל"מעבר של התממשות זהות", אשר ממנו הוא מזומן בתקופה השלישית ובעולם העליון בצורת האישיות בפועל אשר הוכנה לשם קבלת נשמתו השורדת של בן התמותה הארצי, כפי שצורה זו תוכננה על-ידי שומרת הגורל.

5. הישרדות העצמי האנושי

בין שהוא חומרי, מורונטי או רוחני, העצמי מהווה מציאות קוסמית. ממשותו של האיש הינה המתת של האב האוניברסלי הפועל כשלעצמו או מעצמו, או באמצעות סוכנויות הרבות ביקום. כאשר אומרים על הוויה כי היא אישית מכירים באינדיבידואליות היחסית של הוויה שכזו בקרב האורגניזם הקוסמי. הקוסמוס החי הינו אלא הצבר מתוכלל כמעט באופן אינסופי של יחידות אמיתיות, אשר כולן כפופות באופן יחסי לגורלו של השלם. ואולם, לאישיות שביניהן ניתנה הבחירה בפועל לקבל את הגורל או לדחות אותו.

מה שמגיע מאת האב הינו בדמות האב הנצחי, ודבר זה תקף באותה מידה בדיוק עבור אישיות, שאותה מעניק האל מרצונו החופשי, כמו גם עבור מכוון המחשבה האלוהי, אשר בפועל הינו רסיס של האל. אישיותו של האדם הינה נצחית, אך בנוגע לזהות היא הינה מציאות נצחית מותנית. לאחר שהופיעה בתגובה לרצונו של האב, האישיות תשיג את ייעודה באלוהות, אך על האדם לבחור אם ירצה להיות נוכח במעמד הישג ייעוד שכזה, אם לאו. אם ייכשל בבחירה זו, האישיות תשיג את האלוהות ההתנסותית במישרין, בכך שתהפוך לחלק מן ההוויה העליונה. כך צווה-מראש עבור מעגל זה, ואולם השתתפותו של האדם הינה אופציונלית, אישית והתנסותית.

הזהות האנושית הינה מצב חולף של זמן ושל חיים ביקום; היא אמיתית רק במידה שהאישיות בוחרת להפוך לתופעה מתמשכת ביקום. זהו ההבדל המהותי בין האדם לבין מערכת אנרגטית: מערכת אנרגיה חייבת להמשיך, אין לה כל בחירה; ואולם לאדם קיימת מלוא האפשרות לקבוע את ייעודו בעצמו. המכוון מהווה את הנתיב האמיתי אל פרדיס, אך על האדם עצמו להחליט בעצמו ולדבוק בנתיב זה מרצונו החופשי.

לבני-אדם מוקנית זהות אך ורק במובן החומרי. הדעת החומרית מבטאת איכויות כאלה של העצמי בעת שהיא פועלת במערכת האנרגיה של האינטלקט. כאשר נאמר שלאדם יש זהות, זוהי הכרה בעובדה שיש לו מעגל דעת אשר הוכפף לפעולותיה ולבחירות רצונה של האישיות האנושית. ואולם, זוהי תופעה חומרית וזמנית לגמרי, ממש כפי שהעובר האנושי אינו אלא שלב טפילי חולף בחיי האדם. מנקודת המבט הקוסמית, בני-אדם נולדים, חיים ומתים ברגע יחסי בזמן; הם אינם מתמשכים. ואולם, לאישיות האנושית, על-פי בחירתה שלה, מוקנה הכוח להעביר את כס זהותה מן המערכת החולפת של אינטלקט-החומר אל מערכת הנשמה המורונטית הגבוהה יותר, זו הנוצרת במשותף עם מכוון המחשבה כאמצעי חדש לביטוי האישיות.

ויכולת בחירה זו ממש, סימן ההיכר של הרצון החופשי של היצורים ביקום, היא זו המהווה את ההזדמנות הגדולה ביותר של האדם, ואת האחריות הקוסמית העילאית שלו. ייעודו הנצחי של הסופיון לעתיד תלוי ביושרה של הרצון האנושי; המכוון האלוהי תלוי לעניין אישיותו הנצחית בכנותו של הרצון החופשי האנושי; האב האוניברסאלי תלוי בנאמנותה של הבחירה האנושית לשם התגשמותו של בן מרקיע חדש; ההוויה העליונה תלויה בהתמדה ובחכמה שבהחלטות ובפעולות לשם התממשותה בפועל של האבולוציה ההתנסותית.

מסמך 112

אף-על-פי שנדרש להשיג לבסוף את מעגלי צמיחת האישיות הקוסמיים, אם נמנע מכם, שלא באשמתכם – בשל תאונות הזמן ומכשלות הקיום החומרי – מלהשיג את הרמות האלה בעודכם מצויים בפלנטה הילידית שלכם, אם כוונותיכם וכמיהותיכם הינן בעלות ערך הישרדותי, כי אז יוצאו צווים המאריכים את תקופת המבחן שלכם. ייתן לכם זמן נוסף שבו תוכלו להוכיח את עצמכם.

אם אי-פעם עולה ספק באשר לכדאיות שבקידום ישות אנושית אל העולמות העליונים, כמעט תמיד תפסוקנה הממשלות ביקום לטובת האינטרס האישי של אותו יחיד; הן לא תהססנה לקדם נשמה שכזו למעמד של הוויה במעבר, בעודן ממשיכות לצפות בכוונות המורונטיות ובתכליות הרוחניות המגילות. וכך מובטח כי יושג הצדק האלוהי, ולחסד האלוהי ניתנת הזדמנות נוספת להרחבת סעדו.

אף כי הממשלות של אורונטון ושל נבאדון אינן טוענות כי כל הפרטים של התוכנית האוניברסאלית שלהן מושלמים לחלוטין, הן אכן טוענות כי הן נוהגות בסבלנות, סובלנות, הבנה וסימפטיה של חסד, וכך הן אכן נוהגות. הננו מעדיפים להסתכן במרידה במערכת, מאשר להסתכן בכך שישלל מבן-תמותה נאבק אחד מעולם אבולוציוני כלשהו האושר הנצחי שבעיסוק בנתיבת ההרקעה.

אין זאת כי בני האדם נהנים מהזדמנות שנייה לאחר שדחו את הראשונה, כלל וכלל לא. ואולם, פירושו של דבר הוא כי אכן ניתנת לכל היצורים הרצוניים הזדמנות אמיתית אחת לבחור בחירה נטולת-ספק, מודעת-לעצמה וסופית. השופטים הריבוניים של היקומים לא ישללו זכות זו משום הוויה בעלת מעמד אישי אשר טרם ערכה את הבחירה הנצחית; נשמתו של האדם חייבת לקבל את מלוא ההזדמנות לגלות את כוונתה האמיתית ואת תכליתה הממשית, והיא אכן תקבל את ההזדמנות הזאת.

כאשר מתים בני התמותה המתקדמים יותר מבחינה רוחנית וקוסמית, הם ממשיכים מיד לעולמות העליונים; ככלל, כך קורה לכל אלו אשר מוקצות להם שומרות שרפיות אישיות. בני-תמותה אחרים עשויים להיות מעוכבים עד לזמן שבו יושלם השיפוט בענייניהם, השיפוט שלאחריו הם יורשו להמשיך לעולמות העליונים, או שהם עשויים להצטרף לשורות השורדים הנמים אשר יהפכו-מחדש לאישיות בהיקף המוני עם סיום העידן הפלנטארי הנוכחי.

קיימים שני קשיים המכבידים על מאמצי להסביר לכם מה בדיוק קורה לכם בעת המוות, לעצמי השורד שלכם אשר הינו שונה מן המכוון העוזב. אחד מן הקשיים הללו הוא חוסר היכולת למסור הסבר ההולם את רמת ההבנה שלכם על אודות פעולה המתרחשת בגבול שבין המחוזות הפיזיים והמחוזות המורונטיים. הקושי השני נעוץ במגבלות אשר הושטו עלי בתפקידי כמגלה של אמת על-ידי הרשויות השמימיות השולטות באורנטיה. ניתן היה להציג פרטים מעניינים רבים, אך אני מסתיר אותם מכם בעצתם של המפקחים הפלנטאריים המידיים שלכם. ואולם, במסגרת המגבלות של מה שהותר לי לומר, ביכולתי לומר כך:

קיים דבר-מה אמיתי, דבר-מה של אבולוציה אנושית, דבר-מה נוסף למשגוח המסתורין, אשר שורד את המוות. הישות החדשה הזו שמופיעה היא הנשמה, והיא שורדת הן את המוות של גופכם הפיזי והן את מותה של דעתכם החומרית. ישות זו הינה הילד המשותף של החיים והמאמצים המשולבים של העצמי האנושי שלכם, כמו גם של העצמי האלוהי שלכם – המכוון. ילד זה, אשר הוריו אנושיים ואלוהיים כאחד, מהווה את היסוד השורד אשר מקורו ארצי; זהו העצמי המורונטי, הנשמה האלמותית.

מסמך 112

ילד זה של משמעות מתמידה ושל ערך שורד, הינו נטול הכרה לחלוטין בפרק הזמן למן המוות ועד לחזרה לאישיות, והוא מופקד בידי שומרת הגורל השרפית במשך כל תקופת ההמתנה הזו. לאחר המוות, ועד שתגיעו למודעות של מורונטיה בעולמות העליונים של שטניה, לא תפעלו כהוויה מודעת.

במוות, הזהות התפקודית אשר נלווית לאישיות האנושית מופרעת בשל הפסקת התנועה החיונית. אף כי האישיות האנושית מתעלה מעל לחלקים המרכיבים אותה, היא תלויה בהם לשם זהותה התפקודית. הפסקת החיים הורסת את התבניות הפיזיות של המוח אשר דרושות לשם מתת הדעת, ושיבושה של הדעת גורמת לאיבוד ההכרה האנושית. הכרתו של אותו יצור לא תוכל לשוב ולהופיע לאחר מכן, עד אשר יאורגן מצב קוסמי אשר יתיר לאותה אישיות אנושית לשוב ולפעול ביחסים עם אנרגיה חיה.

במהלך מעברם של בני התמותה השורדים מעולמם המקורי אל העולמות העליונים – בין שהם חווים את הרכבתה מחדש של האישיות ביום השלישי ובין שהם מרקיעים בזמן שבו קמה קבוצה לתחייה – הרישום המרכיב את האישיות נשמר בנאמנות בידי רב-המלאכיות, בעולמות של פעילויותיהן הייחודיות. אף-על-פי שהויות אלה אינן השומרות הנאמנות על האישיות (כפי שהשומרת השרפית שומרת את הנשמה), עדיין אמת היא כי כל גורם אישיות אשר ניתן לזהותו נשמר בנאמנות בידי נאמנות מהימנות אלה המופקדות על הישרדות בני התמותה. ובאשר למיקומה המדויק של האישיות האנושית במשך הזמן המפריד בין המוות לבין הישרדות, איננו יודעים אל נכון.

באולמות תחיית המתים של פלנטות הקבלה של יקום מקומי נוצר המצב המאפשר להרכיב-מחדש את האישיות. כאן, בחדרים הללו של הרכבת-החיים, מספקות הרשויות המפקחות את אותה מערכת יחסים של אנרגיה של היקום – אנרגיה מורונטית, אנרגיה של דעת ואנרגיה רוחנית – אשר מאפשרת להשיב להכרה את השורד הנם את שנתו. הרכבתם מחדש של החלקים שהרכיבו את האישיות, אשר הייתה לפנים חומרית, כרוכה בדברים הבאים:

1. ייצור של צורה הולמת, תבנית אנרגיה מורונטית, שבתוכה יכול השורד החדש ליצור קשר עם מציאות לא-רוחנית, ואשר בתוכה ניתן לחבר למעגל את הגרסה המורונטית של הדעת הקוסמית.

2. חזרתו של המכוון אל היצור המורונטי הממתין. המכוון הינו הנאמן הנצחי של זהותכם כמרקיעים; המשגוח שלכם מהווה את הבטוחה המוחלטת לכך שאתם ולא אחרים תאכלסו את הצורה המורונטית אשר נבראה עבור אישיותכם אשר ניעורה מתנומתה. והמכוון יהיה נוכח בשעה שאישיותכם תורכב מחדש, על-מנת לשוב ולקחת על עצמו את תפקיד המדריך לפרדיס של העצמי שלכם אשר שרד.

3. משהתקבצו תנאי הקדם הללו להרכבתה מחדש של האישיות, ובסיוע מספר רב של אישיות קוסמיות אחרות, מעניקה הנאמנה השרפית המחזיקה בפוטנציאלים של הנשמה האלמותית הנמה, את הישות המורונטית הזו לצורת הגוף והדעת המורונטית הממתנה, בעודה מפקידה ילד אבולוציוני זה של העליון בידי הקשר הנצחי עם המכוון הממתין. ובכך נשלם הליך חזרתה של האישיות, הרכבתם מחדש של זיכרון, תובנה, ותודעה – זהות.

עובדתית, חזרתה של האישיות כרוכה בכך שהעצמי האנושי הניעור תופש את הרמה המורונטית, המחוברת למעגל, של הדעת הקוסמית אשר חולקה-מחדש זה עתה. תופעת האישיות תלויה בהתמדה של זהות תגובת העצמיות לסביבה ביקום; ואת זה ניתן להשיג אך ורק בתיווכה של דעת. העצמיות מתמידה חרף שינוי רצוף בכל מרכיבי העצמי; בחיים הפיזיים השינוי הינו הדרגתי; בזמן המוות ובעת חזרתה של האישיות, השינוי פתאומי. מציאותה האמיתית של כל עצמיות

מסמך 112

(אישיות) יכולה לפעול בתגובה לתנאים ביקום הודות לשינוי בלתי-פוסק במרכיביה; הקיפאון לעולם מסתיים במוות. החיים האנושיים מהווים שינוי אינסופי בגורמי החיים, שינוי המאוחד על-ידי יציבותה של האישיות אשר איננה משתנה.

וכאשר תתעוררו כך בעולמות העליונים של ירושם, תהיו כל-כך שונים, ההתמרה הרוחנית תהיה כה גדולה, עד כי אלמלא מכוון המחשבה שלכם ושומרת הגורל – אשר מחברים באופן מלא את חייכם החדשים בעולמות החדשים עם חייכם הישנים בעולם הראשון – הייתם מתקשים, בתחילה, לחבר את התודעה המורונטית החדשה לזיכרון המתחדש של זהותכם הקודמת. על-אף רציפות העצמיות האישית, הרבה מן החיים בני התמותה יידמו בתחילה לחלום עמום ומעורפל. ואולם, הזמן יבהיר הרבה מן הקשרים של החיים בגוף.

מכוון המחשבה יזכור ויספר לכם רק על אותם זיכרונות והתנסויות אשר מהווים חלק מן הקריירה שלכם ביקום, ואשר נחוצות לה. אם המכוון היה שותף להתפתחות של דבר-מה בדעת האנושית, כי אז ההתנסויות בעלות הערך האלה ישרדו בתודעתו הנצחית של המכוון. ואולם, הרבה מחיי העבר שלכם ומזיכרונות העבר ימותו עם מותו של המוח הפיזי, הואיל ולא נודעים להם משמעות רוחנית או ערך מורונטי; הרבה מן ההתנסויות החומריות תיעלם כאילו הייתה פיגום אשר שימש פעם להעלות אתכם אל הרמה המורונטית, ולאחר מכן סיים הפיגום הזה את תפקידו ביקום. אך האישיות ומערכות היחסים הבין-אישיותות אף-פעם אינן בחזקת פיגומים; הזיכרונות בני התמותה של מערכות יחסים אישיות הינם בעלי ערך ביקום וימשיכו להתקיים. בעולמות העליונים אתם תדעו ותיוודעו, ויותר מכך, אתם תזכרו ותזכרו על-ידי מי שפעם היו חבריכם במהלך חייכם הקצרים אך המסקרנים באורנטיה.

6. העצמי המורונטי

בדיוק כפי שהפרפר מגיח משלב הזחל שלו, כך תנצנה אישיותיהם האמיתיות של בני האדם בעולמות העליונים, ובפעם הראשונה תתגלנה בנפרד מן הכיסוי החומרי העשוי בשר ודם אשר עטו בעבר. הקריירה המורונטית ביקום המקומי עוסקת ברוממותו המתמשכת של מגנון האישיות, למן הרמה התחילית של הקיום כנשמה ועד לרמה המורונטית הסופית של רוחניות מתקדמת.

קשה ללמד אתכם על צורות האישיות המורונטית שתקבלו בקריירה של היקום המקומי. תוענקה לכם תבניות מורונטיות לשם ביטוי האישיות, אך אחרי ככלות הכול, הכלים הללו מהווים השקעות המצויות מעבר להבנתכם. צורות שכאלה, בעוד שהינן אמיתיות לחלוטין, אינן תבניות אנרגיה מן הסדר החומרי המובן לכם כעת. ולמרות זאת, הן אכן משמשות ביקום המקומי לאותה תכלית שלשמה משמשים הגופים החומריים שלכם בפלטות של הילדות האנושית.

הופעתה של צורת הגוף החומרית מגיבה, במידה מסוימת, לאופייה של זהות האישיות; הגוף הפיזי אכן משקף, במידה מוגבלת, משהו מן הטבע האינהרנטי של האישיות. והדבר נכון עוד יותר באשר לצורה המורונטית. בחיים הפיזיים, בני-תמותה עשויים להיות יפים כלפי חוץ אף כי כלפי פנים הינם כעורים; בחיים המורונטיים, ובמידה הולכת וגדלה ברמות הגבוהות יותר, צורת האישיות תשתנה במישרין בהתאם לטיבו הפנימי של היחיד. ברמה הרוחנית, מתחילים הצורה החיצונית והטבע הפנימי להתקרב לכדי זהות שלמה, אשר הולכת והופכת מושלמת יותר ככל שעולים ברמות הרוחניות.

במצב המורונטי מוענקת לבן התמותה המרקיע גרסה אשר סוגלה בנבאדון למתת הדעת הקוסמית של רוח האם של אורונטון. האינטלקט החומרי, ככזה, אבד ופסק מלהתקיים כישות ממוקדת ביקום, בנפרד ממעגלי הדעת הבלתי-מובחנים של הרוח היצירתית. ואולם, המשמעויות והערכים אשר בדעת החומרית לא אבדו. חלקים מסוימים מן הדעת ממשיכים ומתקיימים בנשמה

מסמך 112

השורדות; ערכים התנסותיים מסוימים של הדעת אשר הייתה בעבר אנושית מצויים ברשות המכוון; וביקום המקומי מצויים רישומים של החיים האנושיים, כפי שחיו אותם בגוף, יחד עם רישומים חיים מסוימים השמורים בקרב ההוויות הרבות הנוגעות להערכתו הסופית של בן התמותה המרקיע, הוויות אשר נעות בטווח שבין השרפיות לפוסקים אוניברסאליים, וככל הנראה גם הלאה מכך, עד לעליון.

רצונו של היצור איננו יכול להתקיים ללא דעת, אך הוא שורד חרף אובדן האינטלקט החומרי. בפרק הזמן המידי הסמוך להישרדות, האישיות המרקיעה מוכוונת במידה רבה על-ידי תבניות האופי אשר נורשו מן החיים האנושיים ועל-ידי פעולת המטה המורונטית אשר מתחילה להופיע. והמנחים הללו קובעים באופן הולם את ההתנהגות במנסוניה בשלבים המוקדמים של החיים המורונטיים, ולפני הופעתו של רצון מורונטי כביטוי רצוני מלא של האישיות המרקיעה.

לא קיימות בקריירה ביקום המקומי השפעות הדומות לשבע הרוחות מסייעות הדעת המשפיעות על הקיום האנושי. הדעת המורונטית חייבת להתפתח מתוך מגע ישיר עם הדעת הקוסמית, כפי שדעת קוסמית זו סוגלה והועתקה על-ידי המקור היצירתי של האינטלקט ביקום המקומי – הסועדת האלוהית.

בטרם המוות, הדעת בת התמותה הינה עצמאית באופן המודע-לעצמו מתלות בנוכחות המכוון; על-מנת לאפשר לה לפעול, הדעת אשר מסתייעת במסייעות נזקקת אך ורק לתבנית האנרגיה החומרית הנלווית. ואולם, הנשמה המורונטית, בהיותה מצויה מעבר להשפעת המסייעות, איננה שומרת על מודעות עצמית בהיעדר המכוון בשעה שניטל ממנה מנגנון הדעת החומרי. לעומת זאת, נשמה מתפתחת זו אכן שומרת על אופי רציף הנגזר מהחלטותיה של הדעת, אשר נלוותה לה בעבר ואשר הייתה נתונה להשפעת המסייעות, ואופי זה הופך לזיכרון פעיל בשעה שהוא נטען באנרגיה על-ידי המכוון החוזר.

השתמרות הזיכרון הינה הוכחה לשימור הזהות של העצמיות המקורית; היא הכרחית לשם רכישת מודעות-עצמית מלאה לרציפותה ולהתרחבותה של האישיות. בני-התמותה אשר מרקיעים ללא מכוונים תלויים בהנחית השרפיות הנלוות להם לשם שחזור הזיכרון האנושי; על נשמותיהם המורונטיות של בני התמותה מותכי-הרוח אין כל מגבלה אחרת. תבנית הזיכרון משתמרת בנשמה, ואולם, על-מנת שתוכל להפוך מיד למובנת-מעצמה בדמות זיכרון מתמשך, נזקקת תבנית זו לנוכחות המכוון מן העבר. בהיעדר המכוון, נזקק בן התמותה השורד לזמן ממושך למדי על-מנת לחקור מחדש וללמוד מחדש, לתפוש מחדש, את מודעות הזיכרון של המשמעויות ושל הערכים של קיום קודם.

הנשמה בעלת הערך ההישרדותי משקפת נאמנה, הן איכותית והן כמותית, את פעולותיו ואת מניעיו של האינטלקט החומרי, המושב הקודם של זהות העצמיות. בבחירה באמת, ביופי ובטוב, נכנסת הדעת בת התמותה לשלב הקדם-מורונטי של נתיבתה ביקום, ועושה כן תחת הנחייתן של שבע הרוחות מסייעות הדעת, אשר מאוחדות תחת הכוונתה של רוח החכמה. לאחר מכן, עם השלמתם של שבעת המעגלים הקודמים להישג המורונטי, התוספת של מתת הדעת המורונטית לדעת אשר מסתייעת במסייעות, מאתחלת את הנתיבה הקדם-רוחנית, או המורונטית, של התקדמות ביקום המקומי.

כאשר יצור עוזב את הפלנטה שבה נולד, הוא מותיר מאחור את סעד המסייעות והופך תלוי לחלוטין באינטלקט המורונטי. כאשר מרקיע עוזב את היקום המקומי, הוא כבר הגיע לרמת הקיום הרוחני, וחלף מעבר לרמה המורונטית. או אז הופכת ישות רוח חדשה זו, אשר זה עתה הופיעה, להיות מכווננת עם הסעד הישיר של הדעת הקוסמית של אורונטון.

7. היתוך עם המכוון

היתוך עם מכוון מחשבה מעניק לאישיות ממשות נצחית, אשר קודם לכן הייתה לה אך ורק כפוטנציאל. בין הכישורים החדשים הללו ניתן למנות: התקבעות בעלת איכות אלוהית, התנסות וזיכרון של עבר-הנצח, אלמותיות, וכן רמה מסויגת של מוחלטות פוטנציאלית.

בשעה שיסתיים מסעכם הארצי בגוף ובצורה ארעיים, אתם מיועדים להתעורר לחופיו של עולם טוב יותר, ולבסוף תתאחדו עם המכוון הנאמן שלכם בחיבוק של נצח. והיתוך זה מהווה את המסתורין אשר הופך את האל ואת האדם לאחד, המסתורין של האבולוציה של היצור הסופי, ואולם לנצח אמת היא. ההיתוך הינו הסוד של הספירה הקדושה של אֶסְנְדִינְגְטון, ושום יצור, למעט אלו אשר התנסו בהיתוך עם רוח האלוהות, לא יוכל להבין את המשמעות האמיתית של הערכים הממשיים אשר מתאחדים כאשר זהותו של יצור של הזמן מתאחדת לנצח עם רוח אלוהות פרדיס.

ההיתוך עם המכוון מתרחש על-פי-רוב כאשר המרקיע מתגורר בתחומי המערכת המקומית שלו. הוא עשוי להתרחש בפלנטה שבה נולד כהליך התעלות מעבר למוות הטבעי; הוא עשוי להתרחש בכל אחד מן העולמות העליונים או במטה המערכת; הוא עשוי אפילו להידחות עד למועד השהות בקונסטלציה; או במקרים מיוחדים, ייתכן שלא יושלם כלל עד אשר ימצא המרקיע בבירת היקום המקומי.

משהושלם ההיתוך עם המכוון, לא נשקפת עוד כל סכנה עתידית לקריירה הנצחית של אישיות שכזו. ההוויות השמימיות נבחנות במהלך התנסות ממושכת, ואולם בני התמותה נבחנים במבחן קצר ואינטנסיבי באופן יחסי בעולמות האבולוציוניים והמורונטיים.

לעולם לא יתרחש ההיתוך עם המכוון בטרם הכריזו צווי יקום-העל על כך שהטבע האנושי בחר בחירה סופית ובלתי-חוזרת בקריירה הנצחית. זהו אישור ההתאחדות, ומשזה ניתן, הוא מהווה אישור מעבר ומתיר לאישיות המותכת לעזוב, בסופו של דבר, את גבולות היקום המקומי ולהמשיך בזמן מן הזמנים אל מטה יקום העל; משם, בעתיד הרחוק, יתעטף עולה הרגל של הזמן על-ידי סקונאפים לצורך הטיסה הארוכה אל היקום המרכזי של האוונה ולהרפתקת האלוהות.

בעולמות האבולוציוניים, העצמיות היא חומרית; היא הינה דבר ביקום, וככזו כפופה לחוקי היקום החומרי. היא הינה עובדה בזמן ומגיבה לחליפות ולתמורות הזמן. *כאן נדרש לגבש את החלטות ההישרדות*. במצב המורונטי, העצמי הפך למציאות חדשה ומתמשכת יותר ביקום, וצמיחתו המתמשכת מתבססת על התכוונותו ההולכת וגדלה למעגלי הדעת והרוח של היקומים. *כעת מאושרות החלטות ההישרדות*. כאשר מגיע העצמי לרמה הרוחנית, הוא הפך זה מכבר לערך בטוח ביקום, וערך חדש זה מתבסס על העובדה *שהתקבלו החלטות ההישרדות*, עובדה שמעיד עליה ההיתוך הנצחי עם מכוון המחשבה. ולאחר שהשיג מעמד של ערך אמיתי ביקום, היצור משתחרר, בפוטנציאל, לבקש את הערך הגבוה מכולם ביקום – את האל.

הוויות מותכות שכאלה מגיבות ליקום באופן דואלי: הן הינן יחידים מורונטיים בדידים, הדומים למדי לשרפיות, אך הן גם הוויות בעלות פוטנציאל מן הסדר של סופיוני פרדיס.

ואולם, היחיד המותך הינו באמת אישיות אחת, הוויה אחת, אשר אחדותה עומדת מעל לכל ניסיונות הניתוח של כל הוויה תבונית ביקום. וכך, לאחר שתעברו דרך בתי הדין של היקום המקומי, מן הנמוך שבהם אל הגבוה שבהם, ואף אחד מהם לא יצליח לזהות את האדם או את המכוון, זה בנפרד מזה, תעמדו לבסוף אל מול ריבון נבאדון, אב היקום המקומי שלכם. ושם, אל מול ההוויה אשר בזכות אבהותה היצירתית ביקום זה של זמן התאפשרה עובדת חייכם, יינתנו

מסמך 112

לכם אותם אישורים אשר בסופו של דבר יעניקו לכם את הזכות להמשיך בנתיבתכם ביקום העל ולבקש את האב האוניברסאלי.

האם רכש המכוון המנצח אישיות הודות למתן שירות מהולל לאנושות, או שמא רכש בן האנוש הנועז אלמותיות הודות למאמציו הכנים להידמות למכוון? לא זה ולא זה; אך יחד הם השיגו את האבולוציה של חבר באחד מן הסדרים הייחודים של אישיות מרקיעות של העליון; אחד אשר תמיד יימצא מועיל, נאמן ויעיל, ומועמד להמשך צמיחה והתפתחות; אחד אשר תמיד נע כלפי מעלה ולעולם אינו פוסק מן ההרקה הנשגבת, עד אשר יחצה את שבעת המעגלים של האוונה ועד אשר תעמוד הנשמה, אשר מקורה בכדור-הארץ, בהכרה של סגידה נוכח אישיותו הממשית של האב בפרדיס.

במהלך כל ההרקה הנפלאה הזו, מהווה מכוון המחשבה את ההבטחה האלוהית לייצובו הרוחני המלא בעתיד של בן התמותה המרקיע. בינתיים, נוכחות של הרצון של בן התמותה מאפשר למכוון ערוץ נצחי לשחרור הטבע האלוהי המולד. וכעת, שתי הזהויות האלה הפכו לאחת; ולעולם לא יוכל שום מאורע בזמן או בנצח להפריד בין האדם לבין המכוון; הם בלתי-ניתנים להפרדה, מותכים לנצח.

בעולמות של היתוך-עם-מכוון, זהה ייעודו של משגוח המסתורין לזה של בן התמותה המרקיע – סגל הסופיונים של פרדיס. לא המכוון ולא האדם יוכלו להגיע למטרה ייחודית זו ללא שיתוף פעולה מלא עם האחר וללא עזרתו הנאמנה. שותפות יוצאת-דופן זו הינה אחת מן התופעות הקוסמיות המרתקות והמדהימות של העידן הנוכחי ביקום.

למן ההיתוך עם המכוון, מעמדו של המרקיע הוא מעמד של יצור אבולוציוני. החבר האנושי היה הראשון ליהנות מאישיות, ולפיכך עולה בדרגה על המכוון בכל העניינים הנוגעים להכרה באישיות. המטה בפרדיס של הווה מותכת זו הינו אסנדינגטון ולא דיווינגטון, ולאורך כל הדרך עד לסגל הסופיונות דרגתה של הווה זו – שילוב ייחודי של אל ואדם – הינה של בן-תמותה מרקיע.

כאשר מכוון מותך עם בן-תמותה מרקיע, נחק מספרו של המכוון ממרשם יקום העל. אינני יודע מה קורה לרישומים של דיווינגטון, אולם הנני משער כי רישומו של אותו מכוון מועבר למעגליהן הסודיים של החצרות הפנימיים של ג'רנלפנדה, ראש סגל הסופיונות בפועל.

בעת ההיתוך עם המכוון, השלים האב האוניברסלי את הבטחתו להעניק מתנה מעצמו ליצוריו החומריים; הוא מילא את הבטחתו והשלים את התכנית של מתת נצחית של אלוהיות לאנושות. וכעת מתחיל הניסיון האנושי להגשים ולממש את האפשרויות הבלתי-מוגבלות הטבועות בשותפות נשגבת זו עם האל, שותפות אשר הפכה כך לעובדה.

עבור בני-תמותה שורדים, הייעוד הידוע כעת הינו סגל הסופיונות של פרדיס; וזהו אף מטרת הגורל עבור כלל מכווני המחשבה אשר התאחדו באיחוד נצחי עם בני לויתם האנושיים. בעת הזו, עמלים סופיוני פרדיס ברחבי היקום המקיף ועוסקים במפעלים ממפעלים שונים, ואולם, כולנו משערים כי תוטלנה עליהם משימות אחרות ונשגבות אף יותר בעתיד המרוחק, לאחר ששבעת יקומי העל יתייצבו באור ובחיים, ומשהאל הסופי הגיח לבסוף מן המסתורין האופף כעת אלוהות עליונה זו.

במידה מסוימת קיבלתם הנחיה באשר לארגון ולסגל של היקום המרכזי, של יקומי העל ושל היקומים המקומיים; נמסר לכם דבר-מה על אודות אופיין ומקורן של כמה ממגוון האישויות השולטות כעת בבריאות העצמות האלה. כמו כן, נמסר לכם כי גלקסיות עצומות של יקומים מצויות כעת בתהליך ארגון הרחק מעבר לשוליים של היקום המקיף, ברמת החלל החיצון

מסמך 112

הראשונה. כמו כן, נרמז לכם לאורך התיאורים הללו כי ההווה העליונה עתידה לגלות את הפונקציה השלישית העלומה שלה בתחומי החלל החיצון הבלתי-ממופים הללו; וכן, נמסר לכם כי סופיוני סגל פרדיס הינם ילדיו ההתנסותיים של העליון.

הננו מאמינים כי בני התמותה אשר הותכו עם מכוונן, יחד עם עמיתיהם הסופיונים, מיועדים לתפקד באופן כזה או אחר בממשלות היקומים של רמת החלל החיצון הראשונה. אין לנו צל של ספק כי עם הזמן עתידות הגלקסיות העצומות האלה להפוך ליקומים מיושבים. ובאותה מידה הננו בטוחים כי בין מנהליהם ימצאו סופיוני פרדיס, אלו אשר טיבם הינו תוצאה קוסמית של מזיגה בין הברוא לבורא.

איזו הרפתקה! איזו רומן! בריאה עצומה בממדיה אשר מיועדת להיות מנוהלת על-ידי ילדיו של העליון, המכווננים הללו אשר הפכו לאישיים ולאנושיים, בני התמותה הללו אשר הפכו למכווננים ולנצחיים, השילובים המסתוריים הללו והשותפויות הנצחיות בין המופע הגבוה ביותר הידוע של מהות, המקור והמרכז הראשון, לבין הצורה הנמוכה ביותר של חיים תבוניים אשר מסוגלת להבין ולהשיג את האב האוניברסלי. הננו סבורים שהוויית ממוזגות שכאלה, שותפויות כאלה בין הברוא ליצור, יהפכו לשליטים עילאיים, מנהלים אשר אין שווה להם, ומנחים בעלי הבנה ואהדה לכל צורות החיים התבוניים אשר עשויות להגיע לכדי קיום ברחבי היקומים העתידיים הללו של רמת החלל החיצון הראשונה.

אכן נכון הדבר כי אתם, בני התמותה, הנכם ארציים ומקורכם מן החיה; אכן מעפר באתם. ואולם, אם אכן תרצו בכך, ואם לכך תשתוקקו, מורשת העידנים תהא לבטח שלכם, וביום מן הימים תשרתו ברחבי היקומים בדמותכם האמיתית – ילדיו של אל ההתנסות העליון ובניו האלוהיים של אבי כל האישיות מפרדיס.

[הוצג על-ידי שליח בודד של אורונטון].